

אָבא – הַנַּאֲמָן לְדַבּוּרִי

ספור מִפְּלֶא מִתְקוּפַת הַתְּלִמוּד
עַל אֲמוּנָה, אֶהֱבֵת ה', וְכֹחוֹ שֶׁל דְּבֹר.

הכירו את אבא.
הוא היה סוחר בשראים
(בדי משי יקרים).
אבא היה איש של אמונה
גדולה ויראת שמים.

בכל בקר, התפלל אבא
לה' ובקש שיצליח במעשה
ידיו בישר ובאמת.

וארסיה

יום אחד, יצא אבא לעיר נציבין כדי למכור את בדי המשי שלו.

ה' הכוין את דרכו ישר אל תלמיד חכם גדול וקדוש.

אָבא נְכֻנִס לְבֵיתוֹ שֶׁל
רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּתִירָא,
צַדִּיק שְׂאֵהָב אֶת ה'
בְּכָל לְבוֹ.

רַבִּי יְהוּדָה רָאָה אֶת
הַסְּחוּרָה, וְרָצָה לְקַנּוֹת
אֶת בֶּד הַמָּשִׁי שֶׁל
אָבא.

וּאֵרְסִיָּה

א
הם עמדו על המקח וסכמו
על המחיר. אבל רבי
יהודה לא שלם כסף, וגם
וגם לא לקח את הבד.

על פי ההלכה:
כשרוק מדברים – לא
נעשה "קניין".
מבחינה משפטית, הבד עדין
שיך לאבא!

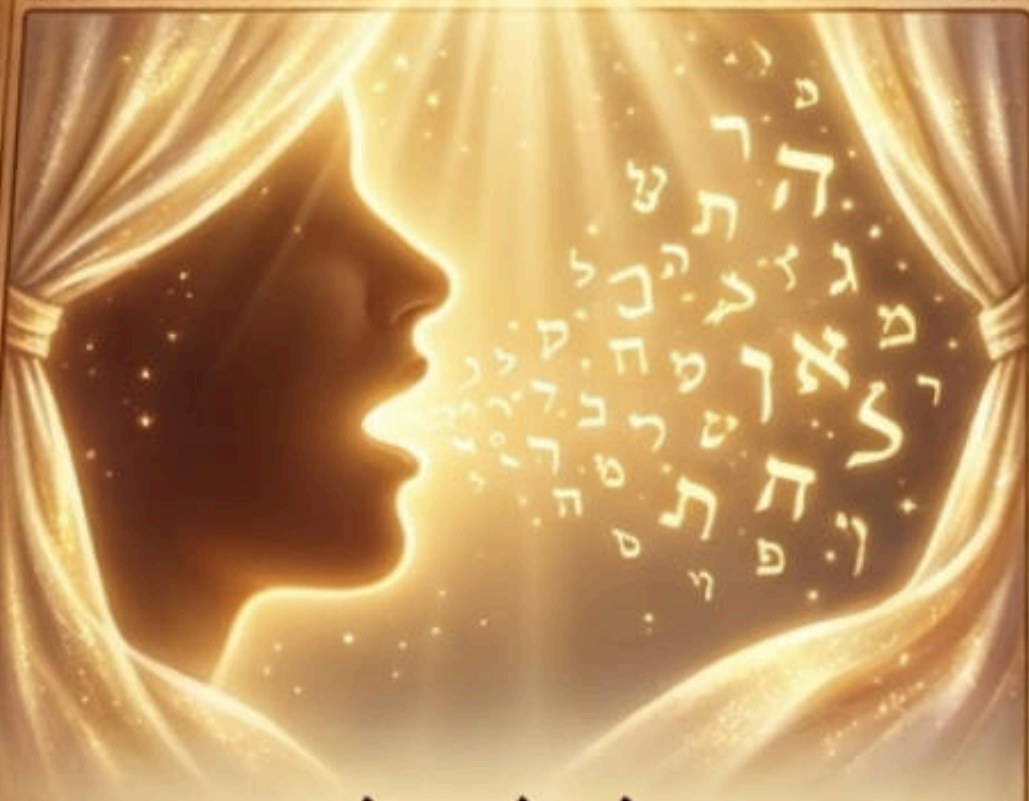
מבחן האמונה של אבא

עָבְרוּ כַּמָּה יָמִים. רַבִּי יְהוּדָה לֹא הִגִּיעַ לְקַחַת אֶת הַבֶּד.
 סוֹחֵר רָגִיל הָיָה מוֹכֵר אֶת הַבֶּד לְמִישָׁהוּ אַחֵר וּמְרוֹיַח כֶּסֶף מְיֻד! אָבֵל אֲבֹא מִמֶּתִּין. לָמָּה?

ממון מול דבור – ההבדל הגדול

עסק של קדשה

- סומכים על מלה של צדיק.
- המטרה היא לעשות את רצון ה'.

עסק של חמר

- סומכים רק על הכסף ביד.
- המטרה היא להרויח מהר.

אבא יודע שדבור של יהודי הוא קדוש. ה' שומע כל מלה שלנו.

לְאַחַר יָמִים,
הָלַךְ אָבֶּא
מִיּוֹזְמָתוֹ אֶל
רַבִּי יְהוּדָה
כְּדִי לְבַרֵּר מָה
עִם הָעֶסְקָה.

"אֵין רַבִּי מְבַקֵּשׁ
מֵאוֹתוֹ דְּבָר?"

(הָאֵם כְּבוֹד הָרַב עֲדִין רוֹצֶה
אֶת סְחֹרֶת הַמָּשִׁי שְׁלָנוּ?)

רַבִּי יְהוּדָה הָיָה מִפְתָּע
מְאֹד. הוּא הָיָה בְּטוֹחַ
כָּבֹד מְכֹר אֶת הַבַּד
לְאָדָם אַחֵר!

"וְלֹא דְבָרִים בְּלִבָּד
הָיוּ בִּינֵינוּ?"

(וְכִי סִכְמָנוּ בְּאַמָּת? הֲרִי רַק דְּבָרָנוּ, לֹא
עָשִׂינוּ קִנְיָן וְלֹא שְׁלַמְתִּי לָךְ מְאוּמָה!)

אֲבֵא עָנָה אֶת הַתְּשׁוּבָה הַמְּדֵימָה בְּיוֹתֵר,
תְּשׁוּבָה שְׁמֵרָאָה אֶת אֲהָבָתוֹ הָעֲצוּמָה
הָעֲצוּמָה לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים:

"וְאִין דְּבָרָה נֶאֱמַן עָלַי
יֹתֵר מִמָּמוֹן!?"

(הָאֵם הַמְּלָה שֶׁל הָרַב לֹא שְׂוָה
בְּעֵינַי יֹתֵר מִכָּל הַכֶּסֶף שֶׁבְּעוֹלָם!?)

הסוד של מלה קדושה

אצל אבא, הפה והלב שוים. כשאנחנו שומרים על המלה שלנו, אנחנו מתחברים לה' שחותמו "אמת".

רַבִּי יְהוּדָה בֶּן
בְּתִירָא הִתְרַגֵּשׁ
כָּל כֶּךָ מֵהָאֱמוּנָה
וְהַיֵּשֶׁר שֶׁל אָבָא.
הוּא הֶחָלִיט
לְבָרֵךְ אוֹתוֹ
מֵעַמָּק לְבוֹ:

"אַתָּה הָאֱמוּנָה
בְּדַבְרִי..."

"אַתָּה הָאֱמוּנָה
בְּדַבְרִי..."

"...תזכה להעמיד בן כשמואל הנביא, שנאמר בו:
'וידע כל ישראל... כי נאמן שמואל לנביא'."

מדה כנגד מדה:

בגלל שאבא היה נאמן לדבורו, הוא
הוא זכה לבן שיהיה נביא נאמן
שמעביר את דבר ה' לישראל!

וְהַבְרָכָה הַתְּקִימָה מְלָה בְּמְלָה!

אָבָא זָכָה לִבֵּן עֵנֶק בַּתּוֹרָה –
הָאֲמוּרָא שְׁמוּאֵל. שְׁמוּאֵל הָאִיר
אֶת עֵינֵי יִשְׂרָאֵל בַּגְּתּוֹרָה, מִמֶּשׁ
כְּמוֹ שְׁמוּאֵל ר' הַנְּבִיא בְּדוֹרוֹ.
אֲמוֹנָתוֹ שֶׁל הָאֵב הַבִּיָּאָה זֵי אוֹר
גָּדוֹל לְעוֹלָם.

המסע שלנו: מה אנחנו לומדים מאבא?

המילה שלנו חשובה מאד.
כשמבטיחים משהו – חייבים
חייבים לקיים!

כבוד ואהבה עצומה לתלמידי
חכמים הלומדים תורה.

אמונה ואהבת ה': ה' שומע
הכל ומשלצלם שכר טוב למי
שהולך בדרך האמת.

יהי רצון שנזכה להיות נאמנים לה' תמיד, בדבור ובמעשה!

